

[Kirsten Jacobsen]

egentlig godt tænke mig at spørge skatte- og afgiftsministeren, hvorfor man i tabellerne skriver: gældende lov regnet op til 1980? Og så skriver man, at det er det lovforslag, der hedder L 219. Så vidt jeg ved, har skatte- og afgiftsministeren ikke fået vedtaget forslag L 219 om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. Hvis man nu havde brugt den lov, som er gældende i dag, og regnet den op til 1980, ville de forskelle og de urimeligheder, der fremkommer ved ministerens tabeller, være blevet langt større, og den forskel, de er imellem den privilegering, der finder sted af lejerne, og den skatteplyndring, der finder sted af parcelhusejerne, ville også virke meget mere grell, hvis ministeren brugte de rigtige tal og ikke tal fra et forslag, som han har fremsat her i folketinget, men ikke fået vedtaget endnu, og som han formentlig aldrig nogen sinde får vedtaget.

Så vil jeg godt sige til skatte- og afgiftsministeren, at jeg tror ikke ret meget på, at ministeren får det her gennemført. Jeg håber det i hvert fald ikke. Og lad det være en lille reminder til dem, som normalt går på forlig med ministeren. De står gerne heroppe og råber og skrider om de socialistiske tendenser, socialdemokratiet og regeringen har i sinde at gennemføre, så går de hjem og sover på det, og næste dag hjælper de regeringen med at gennemføre dem. Lad os nu se denne gang, om venstre og de konservative kan stå fast, således at vi én gang for alle kan få fastslået, at denne plyndring af parcelhusejere vil folketinget ikke være med til.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Det kan måske være lidt vanskeligt at drage konklusionen af den førte debat, der har spillet over et vidt register, men jeg tror egentlig ikke, mange vil modsige mig, når jeg fremhæver, at der i folketinget synes at være et flertal om i hvert fald 4 af de elementer, der er indgået i redegørelsen.

For det første synes der at være konstateret et meget bredt flertal for at begrænse rentefradragsreglerne, således som de eksisterer i dag. Jeg skal være den første til at erkende, at der er fremhævet forskellige metoder, hvorefter en sådan begrænsning kan ske, men jeg tror ikke, mange vil benægte, at et bredt flertal har set og erkendt, at det er

nødvendigt at begrænse rentefradraget, således som det eksisterer.

For det andet så der også ud til at være et komfortabelt flertal for en beskatning af de egentlige kapitalgevinster, de reelle værdistigninger. Det er sådan set ikke så underligt, at det flertal er til stede i folketinget. Det er en formulering, vi allerede anvendte i forbindelse med augustforlig I. Vi har altid defineret de reelle værdistigninger som de værdistigninger, der ligger ud over inflationsudviklingen, og jeg konstaterer, at et relativt bredt flertal i folketinget er enig om den definition; det er et ganske udmærket forhandlingsudgangspunkt, når de skal beskattes.

For det tredje synes der at være et stort flertal, der ønsker en forenkling af det nuværende indkomstskattesystem. En sådan forenkling kan kun ske ved en vis sanering af de fradrag, som er med til at gøre det mindre enkelt. Jeg skal selvfølgelig erkende, at der var en stor spredning i synspunkterne med hensyn til, hvorledes en sådan sanering skulle foretages, hvor omfattende den skulle være, og med hvilket indhold den skulle gennemføres; men at de fleste af folketingets partier har et ønske om en forenkling af indkomstskattesystemet, og at en sådan forenkling kun er mulig ved en sanering af fradragene, synes jeg også er fremgået ganske klart af debatten.

For det fjerde synes jeg, at et flertal af folketingets partier har tilkendegivet sympati for nødvendigheden af at forhøje bundfradraget og forlænge proportionalstrækket. Også her er der naturligvis uenighed om, hvor meget bundfradraget skal forhøjes, og hvor meget proportionalstrækket skal forlænges; men at der er en enighed, som kan danne udgangspunkt for nogle fornuftige forhandlinger, tror jeg egentlig ikke nogen vil bestride.

Efter på denne måde at være startet med konklusionen, hvad man måske ikke altid skal – men en enkelt taler mente allerede uden at have hørt de resterende indlæg, at der var et flertal imod – synes jeg måske, det var nok så rimeligt at starte med konklusionen. Ellers bør man nok vente med konklusionen, til man har hørt samtlige talere, i stedet for at konkludere allerede efter det tredje indlæg. Og så skal jeg gå over til de enkelte indlæg og kommentere disse.